

Tatăl iubește pe Fiul

Ioan 3.35; 5.20; 10.17; 15.9; 17.23-26

Velten Berger

© SoundWords, Online începând de la: 23.09.2018, Actualizat: 23.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 3.35; 5.20; 10.17; 15.9; 17.23-26

Evanghelia după Ioan ne arată pe Domnul Isus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu. Și ca nici o altă evanghelie ea relatează despre dragostea Tatălui pentru Fiul. În privința aceasta celelalte relatări trec pe planul secund. Fiecare din cele șapte locuri relatează despre dragoste într-un caracter deosebit. Aceasta este exprimat prin versetele care urmează de fiecare dată acestora și prin context.

Ioan 3.35: Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui.

Acest prim loc ne arată dragostea Tatălui pentru Fiul, independentă de timp și spațiu, începând din veșnicie. Și așa cum este Dumnezeu, așa este dragostea care se revarsă nespus de mult și desăvârșit asupra Fiului. Tatăl iubește pe Fiul, pe Fiul dragostei Sale, pe Preaiubitul. Această dragoste vrea să se reveleze: în Fiul. De aceea se spune: „și a dat toate în mâna Lui”. Tatăl predă totul Fiului, Preaiubitului. Dragostea lui Dumnezeu nu poate și nu vrea să păstreze nimic pentru sine. Vedem astfel pe Fiul, Purtătorul dragostei divine, Îl vedem în chip măreț înaintea noastră. Dorim să comparăm aceasta cu imaginea din Vechiul Testament: Iosif. El primește de la tatăl său o haină lungă, deoarece el iubea pe fiul și el era fiul bătrâneții sale (Geneza 37.3). Și cât de mult a iubit tatăl pe fiul? El a jeli pierderea fiului său (Geneza 37.35b). Mai târziu fiul primește de la faraon totul, cu excepția tronului.

Însă imaginile, care totdeauna rămân raportate la pământ, sunt mult în urma a ceea ce ele reprezintă. El este Cel întâi-născut din întreaga creație și Cel care are întâietatea în toate. Vedem foarte clar aceasta în epistola către Coloseni 1.15-19: „El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Cel întâi-născut din întreaga creație; pentru că toate au fost create prin El {textual: în El, adică în puterea Persoanei Sale}, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El. Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El. Și El este Capul trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietatea în toate; pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii {compară cu Coloseni 2.9} i-a plăcut să locuiască în El.”

Da, așa iubește Tatăl pe Fiul și a dat toate în mâna Sa. Este această legătură a dragostei dintre Tatăl și Fiul, această relație divină desăvârșită, veșnică. Dinaintea acesteia toate trebuie să se dea la o parte. Dinaintea acesteia și noi rămânem în urmă.

Ioan 5.20: Pentru că Tatăl Îl iubește pe Fiul și Îl arată toate câte face El; și Îl va arăta lucrări mai mari decât acestea, pentru ca voi să vă minunați.

Și în cel de-al doilea loc din evanghelia după Ioan vedem exclusiv această părtășie între Tatăl și Fiul. Aici dragostea primește ca și caracteristică a acestei părtășii un alt caracter. Aceasta devine clar, dacă remarcăm că în textul original în limba greacă se folosește un alt cuvânt. Cuvântul folosit aici *phileo* (în loc de *agapao*) caracterizează o dragoste între prieteni. Este dragostea instructivă a Tatălui pentru Fiul, care ca Om revelează pe Tatăl aici pe pământ. Domnul Isus a vindecat pe slăbănogul de la scăldătoarea Betesda. El S-a revelat ca Domn. Însă El Se va revela și ca Domn peste viață și moarte. Nu a văzut El aici deja pe Lazăr, pe

care l-a înviat dintre morți? Dragostea trebuia revelată, o dragoste care este mai tare decât moartea. Și este dragostea Tatălui, care Îi arată lucrările și care Îl călăuzește să facă aceste lucrări. Ce dependență, ce părtășie! În conștiința acestei dragoste Îl auzim spunând: „El Îmi trezește urechea, ca să ascult” (Isaia 50.4). Apoi înțelegem, când spune: „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui” (Ioan 8.29). Iarăși Domnul Isus stă unic în felul Lui înaintea noastră.

Ioan 10.17: Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau.

Dacă în locul anterior am văzut dragostea Tatălui pentru Fiul, care Îi va arăta lucrări mai mari, acum vedem că dragostea Tatălui se odihnește pe Fiul, deoarece El era gata să înfăptuiască lucrarea, pe care Tatăl l-a dat-o: „pentru că Eu Îmi dau viața”. Domnul peste viață și moarte, care putea spune despre Sine: „Eu sunt viața”, era gata să-Și dea viața. El a primit porunca de la Tatăl. Dar El era gata să meargă de bună voie pe drumul acesta: „Eu o dau de la mine Însumi”. Nimeni dintre noi nu ar putea să-L urmeze în privința aceasta. Noi rămânem în urmă. Nu, ne este imposibil să înțelegem câtuși de puțin ce a însemnat pentru El drumul acesta. El cunoștea în chip desăvârșit părtășia dragostei cu Tatăl, și din aceasta scotea puterea să împlinească porunca Tatălui de bună voie și plin de dăruire. Tatăl iubește pe Fiul, deoarece acesta Își dă viața, pentru ca s-o ia iarăși. Vrem să adăugăm aici, că și noi de aceea iubim pe Domnul nostru. El a murit și pentru noi – El Și-a dat viața și pentru noi, pentru ca apoi s-o ia înapoi. Avem astfel în aceasta o parte comună cu Tatăl: „Și anume *părtășia noastră este cu Tatăl* și cu Fiul Său Isus Hristos” (1 Ioan 1.3). Dacă aducem Tatălui nostru bucuria noastră cu privire la Domnul Isus, atunci avem părtășie cu Tatăl, căci odinioară cerul s-a deschis, și Tatăl a exprimat toată bucuria Sa cu privire la Fiul Său: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care am găsit plăcerea”.

Ioan 15.9: Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea.

Ajungem la ultimele patru locuri, care vorbesc despre dragostea Tatălui pentru Fiul. Dacă primele trei locuri ne-au arătat caracterul unic și exclusiv al acestei dragoste – o dragoste numai între Tatăl și Fiul -, acum vom studia patru versete în care dragostea se revarsă spre aceia pe care Fiul ca „rod al muncii sufletului Său” i-a câștigat pentru Tatăl.

El este Preaiubitul, Fiul dragostei Sale, și acum Îl vedem cum ne face cunoscut această dragoste. Domnul Isus a primit ca singurul Fiul dragostea deplină a Tatălui. Această măsură deplină a dragostei – și Domnul nu reține nimic din ea – El o dă acum alor Săi. Tatăl iubește pe Fiul, în care totul este plăcut. Fiul ne-a iubit pe noi, cu toate că în noi nu era nimic plăcut. Nu, în noi nu era nimic demn de iubit. El ne-a iubit mai întâi cu aceeași măsură de dragoste cu care El este iubit de Tatăl. Domn demn de adorare!

Și acum El strigă alor Săi: „Rămâneți în dragostea Mea!” Domnul ne-a arătat dragostea Tatălui, pe care El a primit-o, și acum El Își dorește ca și noi să ne odihnim în această măsură deplină a dragostei, a dragostei Sale, să luăm putere din ea pentru mersul nostru pe urmele Lui. Numai plăcerea de această dragoste ne dă libertatea să împlinim poruncile Lui cu inimii fericite.

Ioan 17.23: Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți spre a fi una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.

Dacă locul anterior ne-a arătat dragostea Fiului pentru noi, acum vedem că este dragostea Tatălui. Este aceeași dragoste! Ne-am fi așteptat noi vreodată la așa ceva? Nu tocmai am văzut în primele trei locuri din Biblie caracterul exclusiv al acestei dragoste? Tatăl iubește pe Fiul, deoarece totul în El este demn de iubit, plăcut corespunzător gândurilor Tatălui. Și acum, după terminarea lucrării, Tatăl vede în Fiul ceata mare a răscumpăraților, rodul suferințelor Sale pe cruce. Și astfel dragostea Tatălui se revarsă prin Fiul peste credincioși. Noi suntem iubiți de Tatăl cu aceeași dragoste cu care Tatăl iubește pe Fiul. Această dragoste a Tatălui ne călăuzește spre glorie, și Tatăl vrea ca această dragoste să devină vizibilă pentru toți. Acum în timpul actual lumea nu recunoaște această dragoste a Tatălui pentru copiii Săi, deoarece lumea nu recunoaște pe Fiul, ci Îl respinge. Dar când Domnul Isus Hristos va veni în mare putere și glorie, când lumea va recunoaște că Fiul a fost trimis de Tatăl și orice genunchi se va pleca înaintea Lui, atunci ea va recunoaște și că credincioșii sunt iubiți de Tatăl.

Ioan 17.24: Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii.

Versetul biblic de mai înainte ne-a arătat că dragostea Tatălui revărsată prin Fiul peste sfinți trebuie să fie văzută de lumea întreagă. Acum Fiul leagă această dragoste cu gloria Lui în casa Tatălui. Este gloria dragostei Tatălui pentru Fiul înainte de întemeierea lumii. Acest aspect al dragostei l-am văzut în primele versete ale noastre. Acum vedem cum prin aceste ultime două versete ale celor șapte versete cercul se închide. Credincioșii trebuie să aibă parte de această dragoste a Tatălui pentru Fiul, care există în chip desăvârșit independent de timp și spațiu și pământ. Aceasta este dorința categorică a Domnului nostru: „Tată, vreau.” El vrea ca noi să fim la El, ca să vedem gloria Sa: gloria dragostei.

Ioan 17.26: Și le-am făcut cunoscut Numele Tău și Îl voi face cunoscut, ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.

La ultimul verset al nostru, care în evanghelia după Ioan vorbește despre dragostea Tatălui pentru Fiul, vrem să revenim la primul gând al temei noastre. Evanghelia după Ioan ne arată pe Domnul Isus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu. Și în această evangheliie Fiul lui Dumnezeu vorbește inimilor noastre ca în nici o altă evangheliie. Cum face El aceasta: „Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). Cine ar putea să ne reveleze mai bine inima de Tată a lui Dumnezeu decât Acela care este în sânul Tatălui? El ne-a adus la Tatăl prin cruce și prin viața Lui ne-a arătat inima de Tată a lui Dumnezeu. „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”, a spus odinioară Domnul Isus. El deschide inimile noastre pentru această dimensiune, pentru dragostea Tatălui, pentru ca această dragoste să fie în noi și El în noi. Așa aprinde El inimile noastre și noi avem cu El și în El partea comună: dragostea Tatălui.

Să mai privim încă o dată la tabloul din Vechiul Testament: tatăl, Israel (Iacov), iubea pe Iosif. Frații lui Iosif cu ură și invidie l-au aruncat într-o groapă și apoi l-au vândut în Egipt. Nu, ei nu cunoșteau dragostea tatălui pentru fiul său. Dacă ei ar fi înțeles ceva din această dragoste,

atunci și ei l-ar fi iubit pe Iosif. Iosif a ajuns vice-împărat peste Egipt. Frații vin la Iosif și ei nu-l recunosc. Acum Iosif începe o lucrare minunată: el lucrează la inima fraților săi, pe care îi iubea, și a aprins în ei dragostea pentru tatăl, prin aceea că el îi întreabă de mai multe ori: „mai trăiește tatăl vostru?” Când frații învață să înțeleagă această dragoste și sunt gata chiar pentru această dragoste să jertfească totul (Iuda), Iosif, care iubește pe tatăl său și pe frații lui, nu se mai poate ascunde mult timp de ei și se face cunoscut lor. Inimile lor au o parte comună: dragostea tatălui.

„Iar înainte de sărbătoarea Paștelui, Isus, știind că l-a venit ceasul ca să plece din lumea aceasta la Tatăl, deoarece iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.” (Ioan 13.1)

Tradus de la: [Der Vater liebt den Sohn](#)

Traducere: Ion Simionescu